

Warszawa, dnia 30 stycznia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 373/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSR del. Justyna Dolhy

protokolant: sekr. sądowy Paulina Sobota

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 30 stycznia 2019 r.

sprawy P. S., syna R. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 4 grudnia 2017 r. sygn. akt VIII K 173/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na rzecz adw. P. D. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 373/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 4 grudnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 173/15 oskarżony P. S. został uznany za winnego popełnienia czterech zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przy czym Sąd ustalił co do czynu z pkt. 1, iż wartość skradzionego roweru wynosiła około 1500 zł, co do czynu z pkt. 2, iż oskarżony dokonał zaboru roweru po uprzednim usunięciu zabezpieczenia, a wartość skradzionego roweru wynosiła około 1000 zł, co do czynu z pkt. 3, iż oskarżony dokonał zaboru roweru po uprzednim przecięciu linki zabezpieczające, a wartość skradzionego roweru wynosiła około 1500 zł, co do czynu z pkt. 4, iż wartość skradzionego roweru wynosiła około 2000 zł. Sąd ustalając, że oskarżony dopuścił się występków w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 2 kk Sąd orzekł nawiazki na rzecz pokrzywdzonych, a także rozstrzygnął o zaliczeniu zatrzymania na poczet kary oraz kosztach postępowania.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego.

Obrońca, na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku w postaci art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk oraz art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania i uznaniu ich za w pełni wiarygodne w sytuacji, gdy oskarżony nie potwierdził ich przez Sądem, a jednocześnie przedstawił logiczną, spójną i szczegółową wersję negującą jego sprawstwo; w opinii z zakresu badań antroposkopijnych stwierdzono, że brak jest możliwości identyfikacji

osoby nagraanej na zapisie monitoringu, co również nie pozwala na kategoryczne formułowanie wniosków odnośnie tożsamości bluzy, w którą ubrana była ta osoba z bluzą zabezpieczoną u oskarżonego. obrońca wskazał również, że świadek D. P. zeznał, iż rower zabezpieczony był metalowym zatrzaskiem w otulinie, a nie linką, co neguje wyjaśnienia oskarżonego z postępowania przygotowawczego odnośnie sposobu działania przy tej kradzieży. Ponadto obrońca podniósł, iż zeznania świadka A. R. negują sprawstwo oskarżonego, zaś fakt zabezpieczenia w mieszkaniu oskarżonego nożyc do cięcia metalu nie przesądza o jego sprawstwie. W konsekwencji obrońca zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu, że oskarżony jest sprawcą zarzucanych mu kradzieży.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie. Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób kompleksowy odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Sąd wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego, brak również podstaw do zakwestionowania wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary. Trzeba zarazem podkreślić, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób wyczerpujący, dążąc do pełnego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym skrupulatnie weryfikując linię obrony oskarżonego. Stanowisko skarżącego sprowadza się w istocie rzeczy do polemiki z przeprowadzoną przez Sąd pierwszej instancji oceną dowodów i wyprowadzonymi na jej podstawie ustaleniami faktycznymi, polemiki opartej na wybiórczym podejściu do ujawnionych okoliczności sprawy i rozpatrywaniu poszczególnych faktów w oderwaniu od pozostałych.

W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji treści przepisów prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych są całkowicie chybione.

Nie sposób podzielić poglądu skarżącego jakoby Sąd I instancji w sposób błędny ocenił depozycje oskarżonego. Wprost przeciwnie, Sąd dokonał oceny tego dowodu nie wybiórczo, ale tak jak i oceny wszystkich pozostałych dowodów, w sposób kompleksowy, zasadnie stwierdzając, że wyjaśnienia złożone przez oskarżonego na rozprawie wskazują na chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione występki. Szczegółową ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd Rejonowy należy w pełni podzielić. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy jakoby wyjaśnienia P. S. złożone na rozprawie wskazywały logicznie na to, że treść wyjaśnień z postępowania przygotowawczego została mu zasugerowana i złożona tylko w celu uniknięcia aresztowania go. Przeczy temu zasadnie wskazana przez Sąd I instancji logika, szczegółowość i podawanie faktów, które nie mogły być znane policjantom, bo nawet nie były podane przez świadka A. R.. Nie jest też tak jak twierdzi obrońca w apelacji, że wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego są uproszczone i jednakowe co do każdego czynu, w szczególności motywów związanych z chęcią zakupu alkoholu za pieniądze pochodzące z kradzieży, ponieważ oskarżony wyjaśnił np. co do pierwszej kradzieży, że wyszedł z domu już z zamiarem kradzieży roweru, bo potrzebował pieniędzy, gdyż „miał puste kieszenie”, co do drugiej kradzieży wskazał, że chciał ukraść cokolwiek, ale zauważył rower pod wiatą rowerową, przy czym z jego wyjaśnień wynika, że piwo spożywał przez kradzieżami, za wyjątkiem czwartej z nich, kiedy to w ogóle nie pił alkoholu. Oczywistym jest, że nie każda osoba, która posiada w domu nożyce służące także do przecinania metalu dopuszcza się kradzieży rowerów jak i fakt, że zabezpieczona w sprawie bluza jest typowa i możliwa do zakupienia w sklepie sieci C., sęk jednak w tym, że Sąd I instancji dowodów tych nie ocenił osobno, ale systemowo wiążąc je z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w niniejszej sprawie tj. wyjaśnieniami oskarżonego z postępowania przygotowawczego oraz zeznaniami świadków jak i zapisem monitoringów. W tym miejscu ocenę wyjaśnień oskarżonego dokonaną przez Sąd I instancji, którą Sąd Okręgowy w pełni podziela, należy uzupełnić o stwierdzenie, iż oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przesłuchany był nie tylko w dniu 6 lutego 2015 r., ale również w dniu 19 marca 2015 r., kiedy to po okazaniu mu nagrań z monitoringu sklepów (...) oraz (...) wyjaśnił, że rozpoznaje na nich siebie. Fakt ten dodatkowo potwierdza

szczerść i logikę jego wypowiedzi z pierwszego przesłuchania, ponieważ wbrew depozycjom złożonym przez P. S. w toku postępowania sądowego, podczas tego drugiego przesłuchania nie ciążyła już na nim groźba pozbawienia go wolności, nie był zatrzymany, a zatem nie było żadnej przeszkody i obawy do złożenia przez niego wyjaśnień. Tym samym zgromadzony przez Sąd Rejonowy i oceniony w sposób skrupulatny materiał dowodowy pozwalał na ustalenie, że bluza zabezpieczona w miejscu zamieszkania oskarżonego jest bluzą używaną przez niego tożsamą z nagraniem zabezpieczonym ze sklepu (...). Takim kompleksowym ustaleniom nie przeszkadzał wniosek z opinii z zakresu badań antroposkopijnych, który dotyczył identyfikacji twarzy i braku możliwości wydania opinii z uwagi na jakość nagrania. Nie można zgodzić się również z twierdzeniami obrońcy odnośnie braku realnej możliwości sprzedaży skradzionych rowerów, ponieważ taka praktyka jest nagminna, zwłaszcza w okolicach D. (...) i B. (...), gdzie dochodzi do paserstwa przeróżnych skradzionych przedmiotów jak i popełniania szeregu innych przestępstw przeciwko mieniu.

Nie sposób również nie podzielić oceny Sądu Rejonowego co do zeznań D. P. i wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego w zakresie przedmiotu zabezpieczającego rower, rację bowiem ma Sąd stwierdzając, że określenie jego rodzaju jest kwestią nazewnictwa i nie ma wpływu na ocenę tych dowodów.

W pełni należy również podzielić ocenę dowodu z zeznań świadka A. R. dokonaną przez Sąd I instancji. Kwestia niemożności rozpoznania oskarżonego przez tego świadka z uwagi na upływ czasu nie jest argumentem, który może dyskwalifikować w całości zeznania tej osoby i dokonanie przez Sąd Rejonowy ustaleń co do sprawstwa kradzieży roweru przez oskarżonego na jej szkodę. Należy bowiem zauważyć, że rozpoznanie osoby, która dokonała zaboru roweru jest tylko jednym z szeregu elementów, które podała A. R. w swoich zeznaniach, a które znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego uznanych za wiarygodne oraz zapisie monitoringu ze sklepu (...) i oględzinach bluzy zabezpieczonej u P. S..

Odnosząc się z kolei do problemu dotyczącego oświadczenia oskarżonego o woli dobrowolnego poddania się karze, stwierdzić trzeba, że taka decyzja oskarżonego utwierdziła Sąd Rejonowy w przekonaniu o szczerści jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego i nie była jedyną okolicznością świadczącą o jego winie, ale marginalnym elementem oceny jego postawy w trakcie postępowania w zakresie chęci poddania się karze przy uznaniu swojej winy i co jeszcze raz należy podkreślić elementem, który składał się na drobiazgową, logiczną i całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Reasumując, stwierdzić należy, że jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998 r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo rok 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok SA w Łodzi z 20.03.2002 r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo rok 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Rejonowy w pełni sprostał.

Biorąc pod uwagę powyższe, nie podzielając żadnego z zarzutów apelacyjnych, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy stwierdzając ponadto, że nie jest on dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez sąd odwoławczy z urzędu.

Zgodnie z wnioskiem obrońcy z urzędu oskarżonego, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na jego rzecz kwotę wynagrodzenia za obronę w instancji odwoławczej wraz z podatkiem od towarów i usług zaś uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, a przede wszystkim fakt odbywania aktualnie kary pozbawienia wolności, Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSR del. Justyna Dołhy